

Sygn. akt I C 1916/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Monika Koza

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.**

przeciwko **K. B.**

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. kwotę 1.799,40 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

II. umarza postępowanie w pozostałej części.

III.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 521,45 zł (pięćset dwadzieścia jeden złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV.nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 12,11 zł (dwanaście złotych jedenaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

V.nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 57,89 zł (pięćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1916/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2014r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że K. B. ma zapłacić na jego rzecz kwotę 2.175,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 maja 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania,

w tym kosztów zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 630 zł oraz o zwrot kosztów opłaty manipulacyjnej w kwocie 0,54 zł.

Uzasadniając zgłoszone żądanie powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Dodał, że w toku realizacji umowy po stronie pozwanego powstało zadłużenie wynikające z braku wywiązania się K. B. z zaciągniętego zobowiązania. Strona powodowa podniosła, że w wyniku umowy cesji wierzytelności z dnia 20 marca 2014r. nabyła wierzytelność wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy i skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, jednak okazało się bezskuteczne. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną kwotę składają się nieuiszczone należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w łącznej kwocie 1.793,40 zł, a nadto kwota 382,30 zł tytułem odsetek ustawowych wyliczonych od dnia następującego po dacie płatności wystawionych dokumentów księgowych do dnia wytoczenia powództwa, z tym zastrzeżeniem, iż dalsze odsetki nie były naliczane po wystawieniu not odsetkowych(k.2-4v).

Nakazem zapłaty z dnia 14 maja 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 631636/14 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 5, k.59).

Pozwany pismem z dnia 28 maja 2014r. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 60), wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu zaprzeczył, aby zawarł z (...) S.A. jakąkolwiek umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Stwierdził, iż nie składał podpisu na żadnym dokumencie i prawdopodobnie ktoś posłużył się jego danymi osobowymi, dopuszczając się tym samym oszustwa. Stąd też według pozwanego brak było podstaw do obciążenia go zasądzonymi w nakazie należnościami.

W piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2015r. (k. 13) strona powodowa cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 285,17 zł wskazanej w dokumentach księgowych nr (...). Nie podając uzasadnienia takiego stanowiska.

Pismem procesowym z dnia 10 sierpnia 2015r. (k. 80-83) powód podał, iż podtrzymuje powództwo co do kwoty 1.823,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2014r. do dnia zapłaty, w tym kwoty 1.507,98 zł z tytułu należności głównej oraz 315,33 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek. Jednocześnie zaznaczył, iż okoliczność zawarcia umowy przez pozwanego została wykazana przedłożoną umową, natomiast twierdzenia pozwanego o sfałszowaniu złożonego na niej podpisu nie zostały w żaden sposób dowiedzione.

Ostatecznie strona powodowa sprecyzowała w piśmie z dnia 09 marca 2016r.(k. 107), iż z uwagi na częściowe cofnięcie pozwu (t.j. co do kwoty 285,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 91,13 zł) wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.799,40 zł (w tym 1 508,23 zł tytułem niezapłaconych dokumentów księgowych oraz 291,17 zł tytułem odsetek) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2011r. (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z K. B. umowę nr (...) o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Za świadczone usługi (...) zobowiązany był do zapłaty opłaty abonamentowej oraz opłat za wszystkie połączenia telefoniczne i inne usługi zrealizowane z jego zakończenia sieci zgodnie z warunkami umowy. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Zgodnie z § 4 ust. 1 umowa była uważana za przedłużoną na czas nieokreślony, o ile abonent nie wyrazi innego oświadczenia woli co najmniej 30 dni przed końcem okresu, na który umowa została zawarta. Stosownie do treści § 2 ust. 2 i 3 umowy okresem rozliczeniowym był miesiąc, zaś rozliczenie następowało według dat wskazanych na fakturze VAT. Termin płatności wyżej wskazanych należności wynosił 14 dni od dnia wystawienia faktury VAT.

Dowód:

- umowa z dnia 07.09.2011r. k. 36-40.

W związku z wykonaniem powyższej umowy operator po zakończeniu okresu rozliczeniowego wystawiał K. B. faktury VAT. Abonent posiadał zadłużenie z tytułu braku płatności należności objętych niżej wskazanymi fakturami VAT:

- nr (...) wystawionej w dniu 04.10.2011 r. na kwotę 221,58 zł płatną do dnia 18.10.2011 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 04.11.2011 r. na kwotę 233,65 zł płatną do dnia 18.11.2011 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 04.01.2012 r. na kwotę 239,64 zł płatną do dnia 18.01.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 02.03.2012 r. na kwotę 251,60 zł płatną do dnia 19.03.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.04.2012 r. na kwotę 214,57 zł płatną do dnia 17.04.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.05.2012 r. na kwotę 181,49 zł płatną do dnia 17.05.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.06.2012 r. na kwotę 325,69 zł płatną do dnia 18.06.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.07.2012 r. na kwotę 309,85 zł płatną do dnia 17.07.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.08.2012 r. na kwotę 286,09 zł płatną do dnia 17.08.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.09.2012 r. na kwotę 223,55 zł płatną do dnia 17.09.2012 r.,
- nr (...) wystawionej w dniu 03.07.2013 r. na kwotę 76,49 zł płatną do dnia 17.07.2013 r.

W dniu 4 listopada 2011r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła K. B. notę odsetkową numer (...) na kwotę 1,24 zł z tytułu 15 dni zwłoki w zapłacie wynikających z umowy opłat. W dniu 3 listopada 2012r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła K. B. notę odsetkową numer (...) na kwotę 0,32 zł z tytułu 9 dni zwłoki w zapłacie wynikających z umowy opłat.

Dowód:

- faktury VAT k. 23-33,

- noty odsetkowe k. 34-35.

(...) Spółka Akcyjna w W. reprezentowana przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 12 listopada 2013 r. zawarła z (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności. Następnie w dniu 20 marca 2014 r. (...) S.A., jako następcą prawny (...) S.A., zawarł z (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. porozumienie nr 6 do wyżej opisanej umowy ramowej, na mocy którego dokonał cesji pakietu wierzytelności. Przedmiotem porozumienia była m.in. wierzytelność wobec K. B. z tytułu niezapłaconych należności wynikających z umowy z dnia 7 września 2011r., wskazanych na wyżej wymienionych fakturach i notach odsetkowych.

Dowód:

- porozumienie nr 6/MM k. 84-85,

- umowa ramowa z dnia 12.11.2013 r. k. 86-91.

(...) S.A. skierowała do K. B. pismo z dnia 11 kwietnia 2014r. zawiadamiające o przelewie wierzytelności wynikającej z usług telekomunikacyjnych na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W., jednocześnie wzywając go do zapłaty kwoty 1.793,40 zł w terminie 14 dni od otrzymania pisma na rzecz obecnego wierzyciela z jednoczesnym wskazaniem jego rachunku bankowego..

Dowód:

- pismo z dnia 11.04.2014 r. k. 41.

- zestawienie należności k. 42.

Sąd zważył, co następuje:

Postępowanie w sprawie podlegało częściowemu umorzeniu, natomiast w pozostałym zakresie wywiedzione powództwo okazało się zasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w pierwotnym żądaniu pozwu powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 2.175,70 zł. W piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2015r. (k. 13) strona powodowa cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 285,17 zł wskazanej w dokumentach księgowych nr (...). Następnie pismem procesowym z dnia 10 sierpnia 2015r. (k. 80-83) powód podał, iż podtrzymuje powództwo co do kwoty 1.823,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2014r. do dnia zapłaty, w tym kwoty 1.507,98 zł z tytułu należności głównej oraz 315,33 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek. Ostatecznie strona powodowa sprecyzowała w piśmie z dnia 09 marca 2016r.(k. 107), iż z uwagi na częściowe cofnięcie pozwu (t.j. co do kwoty 285,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 91,13 zł) wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.799,40 zł (w tym 1 508,23 zł tytułem niezapłaconych dokumentów księgowych oraz 291,17 zł tytułem odsetek) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może zostać cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (art. 203 § 2 k.p.c.).

Odnosząc odpowiednio powyższą regulację do opisanej sytuacji procesowej, należało stwierdzić, iż wobec faktu, że pozwany już w piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2015r. wskazał, iż cofa pozew w zakresie roszczeń wynikających z dokumentów księgowych nr (...), czynność powoda była w pełni skuteczna mimo braku wyraźnej zgody strony pozwanej.

Stosownie zaś do treści art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne, przy czym postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo, gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd. Na tej podstawie sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do częściowego umorzenia niniejszego postępowania w oparciu o treść art. 355 §1 k.p.c., a przy tym nie ujawniły się okoliczności, o których mowa w art. 203 §4 k.p.c. mogące świadczyć o tym, że czynność cofnięcia pozwu była sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Mając na uwadze powyższe postanowiono jak w punkcie drugim wyroku.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda, od którego powód nabył sporną wierzytelność w drodze cesji.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243 ze zm.; dalej jako „Prawo telekomunikacyjne”), świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług.

Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług.

W świetle powyższego podstawowym faktem prawotwórczym, który powód winien wykazać, było zawarcie przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z wierzycielem pierwotnym. Co przy tym istotne, okoliczność ta miała charakter sporny, bowiem pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek rzeczoną umowę zawierał.

Strona powodowa przedłożyła pisemną umowę numer (...) z dnia 7 września 2011r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W treści przedmiotowej umowy po stronie abonenta figurował pozwany K. B., a przy tym umowa została opatrzona czytelnym podpisem (...). W myśl art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z istoty pojęcia dokumentu prywatnego wynika, że pismo stanowiące dokument prywatny musi spełniać ogólne warunki przewidziane dla wszelkich dokumentów jako środków dowodowych, tj. musi zawierać określoną treść, a także podpis wystawcy, który stanowi element konieczny każdego dokumentu prywatnego. Nie ulega wątpliwości, iż warunki te umowa z dnia 7 września 2011r. spełniała.

Nadto zgodnie z treścią art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. W rezultacie strona twierdząca, że oświadczenie zawarte w dokumencie nie pochodzi od jego wystawcy, powinna to udowodnić – w przypadku zaprzeczenia prawdziwości dokumentu przez stronę, od której podpis pochodzi ciężar dowodu spoczywa na stronie zaprzeczającej (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 stycznia 2000 r., II KKN 668/98, LEX nr 51054).

Podstawowe znaczenie dla ustalenia sfalszowania podpisu pozwanego, jako okoliczności o charakterze specjalnym mógł mieć zatem w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego grafologa. W sprawie niniejszej pozwany nie złożył jednak wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. W konsekwencji należało uznać, iż w przeprowadzenia tego dowodu w istocie świadomie zrezygnował. Ponieważ ciężar dowodu z tym zakresie na zasadzie art. 232 k.p.c. i 6 k.c. spoczywał na pozwanym, to również pozwanego obciążały procesowe konsekwencje braku właściwej inicjatywy dowodowej. Za niedopuszczalne należało przy tym uznać prowadzenie postępowania dowodowego z urzędu celem ustalenia okoliczności, które powinna wykazać strona pozwana. Podkreślenia w tym względzie wymaga, iż obowiązek przeprowadzenia dowodów spoczywa na stronach procesu (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Kontradyktoryjność procesu cywilnego zakłada bowiem, że sąd orzeka na podstawie twierdzeń i dowodów dostarczonych przez strony, a sam tylko wyjątkowo powinien skorzystać z uprawnienia do prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu. W szczególności nie może zastępować działania stron. W takiej sytuacji sąd - wobec całkowitej bezczynności pozwanego w zakresie wykazania, że w istocie złożony pod sporna umową podpis został spreparowany, sąd nie mógł przejąć jego inicjatywy dowodowej.

Reasumując, w żaden sposób nie można było na podstawie samych twierdzeń pozwanego ustalić, że faktycznie padł on ofiarą oszustwa ze strony osoby wykorzystującej jego dane osobowe i fałszującej jego podpis.

Zaś faktury obejmowały należności związane ze świadczeniem przez wierzyciela pierwotnego usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego, a ich wystawienie oraz wskazany w nich termin płatności miały swoją podstawę w treści umowy z dnia 7 września 2011r. Powód wykazał zatem podstawę kontraktową obciążenia pozwanego dochodzoną należnością wraz z należnymi odsetkami. W niniejszym postępowaniu powód przedłożył nadto umowę sprzedaży wierzytelności potwierdzającą, że przedmiotem cesji była również dochodzona wierzytelność. Nadto ta okoliczność nie była kwestionowana przez pozwanego.

Stąd uznano za zasadne żądanie zasądzenia kwot za przedstawione powyżej faktury (z pominięciem tych, co do których nastąpiło cofnięcie pozwu wraz z naliczonymi odsetkami ustawowymi w kwocie 91,13 zł). Tym samym powód cofając

pozew w zakresie kwoty 285,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 91,13 zł podtrzymał żądanie co do zapłaty kwoty 1.799,40 zł(2.175,70 zł – 285,17 zł – 91,13 zł).Ponadto za uzasadnione sąd uznał zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszych odsetek ustawowych liczonych od dnia następnego po wytoczeniu powództwa tj. od 10 maja 2014r. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Możliwość zaś żądania odsetek za opóźnienie w zapłacie wynika z art. 481 § 1 i 2 k.c., które stanowią, że Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jednocześnie w związku ze zmianą przepisów dotyczących wysokości i rodzajów odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2016r. należało zasądzić do dnia 31 grudnia 2015r. odsetki ustawowe zgodnie z brzmieniem przepisu art. 481 k.c. obowiązującym do tej daty, natomiast od dnia 1 stycznia 2016r. zasądzone odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z brzmieniem przepisu art. 481 k.c. obowiązującym od tej daty. Sąd orzeczenie jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powód wygrał spór w 82,70 % (z dochodzonej kwoty 2.175,70 zł zasądzone kwotę 1.799,40 zł) zatem w takiej wysokości przysługuje mu zwrot poniesionych kosztów. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, iż art. 203 § 2 k.p.c. stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki (procesowe jak i materialnoprawne) wywołane jego wniesieniem. Pozwany traktowany jest jak wygrywający proces, dlatego należy mu się zwrot kosztów procesu, o ile złoży wnioski. Należy jednak uznać, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN(C) 1952, nr 2, poz. 49). W okolicznościach niniejszej sprawy powód wycofał się z części roszczenia, ale nie wskutek zapłaty jego części przez pozwanego. Tym samym należało go potraktować jako przegrywającego spór w części objętej cofnięciem pozwu(t.j. co do łącznej kwoty 376,30 zł).

Na poniesione przez powoda koszty składała się kwota 30 zł uiszczona przez niego tytułem opłaty od pozwu, kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm) oraz kwota 0,54 zł tytułem opłaty manipulacyjnej. Wobec tego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda 82,70 % z łącznej kwoty 630,54 zł t.j. kwotę 521,45 zł. Sąd orzeczenie jak w pkt III wyroku.

Natomiast rozstrzygnięcie w pkt IV i V wyroku znajduje oparcie w treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 90 , poz.594 ze zm.) i dotyczy nieopłaconej części opłaty sądowej z należnej kwoty 100 zł (art. 28 pkt.2 niniejszej ustawy) , powód uiścił kwotę 30 zł. Tym samym w pozostałej części obowiązkiem jej uiszczenia obciążone powinny być obie strony proporcjonalnie do wyniku procesu. Tym samym pozwany w kwocie 57,89 zł (t.j. 82,70 % z kwoty 70 zł) natomiast powód jako przegrywający w pozostałej części t.j. co do kwoty 12,11 zł.

SSR Anita Wolska

I C 1916/14 upr Dnia 10 maja 2017r.

Zarządzenia:

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.

3. Akta wpływem lub za 28 dni od wykonania.

SSR Anita Wolska